

Ο βίος του οσίου Ιουστίνου Πόποβιτς

/ [Βίοι Αγίων](#)

Ο όσιος και θεοφόρος πατήρ Ιουστίνος γεννήθηκε στις 25 Μαρτίου του 1894, ξημερώματα του Ευαγγελισμού στην πόλη Βράνιε της νοτίου Σερβίας. Ο πατέρας του ονομαζόταν Σπυρίδων και η μητέρα του Αναστασία.

Κατά την βάπτιση έλαβε το όνομα Ευάγγελος. Η οικογένεια του πατέρα του ήταν εκ παραδόσεως ιερατική και είχε δώσει στην ορθόδοξη Εκκλησία τουλάχιστον επτά ιερωμένους. Αυτό εξάλλου φανερώνει και το επώνυμο Πόποβιτς = Παπαδόπουλος. Από μικρό παιδάκι ακόμα, συχνά επισκεπτόταν με τούς γονείς του τον άγιο Πρόχορο τον Θαυματουργό στην κοντινή Μονή Πτσίνσκι όπου και είδε με τα μάτια του την θεραπεία της μητέρας του από βαριά ασθένεια. Μια δεύτερη πηγή ευλάβειας για τον μικρό Ευάγγελο ήταν ή τακτική ανάγνωση του Ευαγγελίου από τα δεκατέσσερα του χρόνια μα και ή ασκητική βίωση του μέχρι το τέλος της ζωής του.

Τρίτη πηγή θείας έμπνευσης έγινε για τον μικρό Πόποβιτς η ανάγνωση των Συναξαριών και αργότερα των έργων των Αγίων Πατέρων της Εκκλησίας. Έλεγε ό ίδιος χαρακτηριστικά: «η Ορθοδοξία δεν είναι βιβλιοθήκη, την οποία μπορείς να μελετήσεις, αλλά βίωμα το όποιο καλείσαι να ζήσεις.

Ή Ορθοδοξία είναι πρώτιστα βιοτή και μάλιστα Όσια Βιοτή και ύστερα διδαχή και μάλιστα διδαχή ζωής, χάριτος, η ο ποία δεν έχει τίποτε από την νέκρα του σχολαστικισμού και τον ορθολογισμό του προτεσταντισμού. Ή Ορθοδοξία έχει την δική της μεθοδολογία και παιδαγωγική, τους Βίους των Αγίων».

Από την φύση του φιλόσοφος και διψασμένος για την θεία μα και την ανθρώπινη γνώση, ό μικρός Ευάγγελος εγγράφεται στα 1905 στην Εκκλησιαστική Σχολή του Αγίου Σάββα στο Βελιγράδι όπου αξιώθηκε να έχει ως δάσκαλο του τον φωτισμένο άγιο Νικόλαο Βελιμίροβιτς.

Τελείωσε την Σχολή στα 1914 μα τον πρόλαβε ό Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος και στρατεύτηκε ως νοσοκόμος. Ακολουθώντας την τύχη του σέρβικου στρατού, πήρε το δρόμο της εξορίας μέσα από τα βουνά της Αλβανίας προς την Κέρκυρα. Καθ' όδόν ένοιωσε πλέον έτοιμος να αφιερώσει την ζωή του στο Χριστό και με την ευλογία του Μητροπολίτου Βελιγραδίου Δημητρίου έλαβε στην Σκόδρα το μοναχικό σχήμα την 1η Ιανουαρίου του 1916 και πήρε το όνομα του αγίου μάρτυρος και φιλοσόφου Ιουστίνου.

Από την Κέρκυρα, μετά από ενέργειες του Μητροπολίτου Δημητρίου, φεύγει με μια ομάδα φωτισμέ νων θεολόγων για θεολογικές σπουδές στην Αγία Πετρούπολη.

Σύντομα όμως, λόγω των πολιτικών εξελίξεων στην Ρωσία, αναγκάστηκε να την εγκαταλείψει και να μεταβεί στην Οξφόρδη. Εκεί έμεινε δύο χρόνια ετοιμάζοντας την διδακτορική του εργασία με θέ μα «Ή θρησκεία και ή φιλοσοφία του Ντοστογιέβσκι».

Η εμμονή του στην κριτική του δυτικού Χριστιανισμού και στην υπεράσπιση του Ντοστογιέβσκι του κόστισε την απόρριψη της διατριβής. Έτσι στα 1919, όταν, μετά το τέλος του πολέμου, γύρισε στην πατρίδα του τοποθετήθηκε ως καθηγητής θεολογίας στο Σρέμσκι Κάρλοβτσι.

Σύντομα μεταβαίνει στην Αθήνα για να λαβή τελικά εκεί το διδακτορικό του δί-πλωμα στην Πατρολογία στα 1926 με θέμα «Το πρόβλημα του προσώπου και της γνώσεως στον Άγιο Μακάριο τον Αιγύπτιο». Γνώριζε πολύ καλά την παλαιοσλαβική, την αρχαιοελληνική, την λατινική, την ρωσική, την νεοελληνική, την αγγλική, την γερμανική και την γαλλική.

Στα επόμενα έτη εργάστηκε στις Εκκλησιαστικές Σχολές του Καρλοβικίου, της Πριζρένης και του Μοναστηρίου (Βίτολα). Στα 1930-31 ή Σερβική Εκκλησία τον έστειλε μαζί με τον Μητροπολίτη Ιωσήφ σε ιεραποστολική αποστολή στην Τσεχοσλοβακία.

Εκεί εργάστηκαν επί ένα χρόνο στην διαφώτιση και οργάνωση των ενοριών και του μοναχικού βίου των ορθοδόξων Σλοβάκων στα Καρπάθια οι όποιοι επέστρεφαν και πάλι στην Ορθοδοξία από την Ουνία. Ενώ ακόμη βρισκόταν εκεί, εξελέγη το 1931 επίσκοπος της νεοοργανωθείσας Επισκοπής Καρπαθίας αλλά από ταπείνωση δεν δέχτηκε την θέση εκείνη.

Στην διάρκεια της γερμανικής κατοχής βρέθηκε σε διάφορες μονές και σταδιακά στο Βελιγράδι, μοιραζόμενος την τύχη του λαού του.

Με την εγκαθίδρυση της νέας κομμουνιστικής εξουσίας στην Γιουγκοσλαβία το 1945, ο πατήρ Ιουστίνος εξεδιώχθη από το Πανεπιστήμιο του Βελιγραδίου μαζί με άλλους 200 καθηγητές. Σύντομα συνελήφθη στην μονή Σούκοβο του Πίροτ στη νότια Σερβία (1946) και φυλακίστηκε.

Λίγο έλειψε να εκτελεστεί από το καθεστώς ως «εχθρός του λαού», αλλά σώθηκε την τελευταία στιγμή όταν ο Πατριάρχης Γαβριήλ κατά την επιστροφή του από το Άουσβιτς απήτησε την αποφυλάκιση του.

Διωγμένος από το Πανεπιστήμιο και δίχως κάποια σύνταξη, στερημένος από τα ανθρώπινα, θρησκευτικά και πολιτικά του δικαιώματα, ο πατήρ Ιουστίνος έζησε ουσιαστικά εγκλειστος στην μικρή γυναικεία μονή των Αρχαγγέλων στο Τσέλιε του Βάλιεβο.

Ακόμη και εκεί όμως οι πολιτικές αρχές δεν τον άφηναν ήσυχο. Πέρα από την συνεχή και ασφυκτική παρακολούθηση, συχνές ήταν και οι ανακρίσεις στην πολιτική διοίκηση του Βάλιεβο.

Σε περιόδους δε κρίσιμων συνεδριάσεων της Ιεράς Συνόδου στο Βελιγράδι, του απαγορευόταν οποιαδήποτε έξοδος από την μονή επί μήνες από τον φόβο τυχόν επιρροής του στους επισκόπους. Παρά τις δύσκολες αυτές και οδυνηρές συνθήκες

Ο πατήρ Ιουστίνος προσευχόταν αδιάλειπτα, επικοινωνούσε με όσους είχαν το θάρρος να τον επισκέπτονται, συνέχιζε το ιεραποστολικό του έργο και έγραφε συνεχώς δίχως να σταματήσει την παράλληλη μελέτη των προσφιλών του Αγίων Πατέρων και των Συναξαριών.

Λειτουργούσε καθημερινά, νήστευε πλήρως όλες τις Παρασκευές του έτους καθώς και την Α' Εβδομάδα των Νηστειών και την εβδομάδα των Παθών ενώ έκανε και άλλες νηστείες εκτός από τις διατεταγμένες της Εκκλησίας.

Ακολουθώντας πιστά το μακραίωνα μοναστικό τυπικό, τελούσε όλες τις ακολουθίες του νυχθημέρου. Εκατοντάδες ήταν τα ονόματα που μνημόνευε στην Θεία Λειτουργία, ονόματα που του έδιναν είτε προφορικά είτε μέσω επιστολών.

Παρά τον αυστηρό περιορισμό του από τις πολιτικές αρχές, ή φήμη του εξαπλώθηκε γρήγορα και πέρασε τα σύνορα της Σερβίας. Έτσι, τον επισκέπτονταν όχι μονάχα Σέρβοι από διάφορες περιοχές της χώρας αλλά και πολλοί Έλληνες.

Εκοιμήθη εν Κυρίω στις 25 Μαρτίου 1979, ανήμερα του Ευαγγελισμού μα και ημέρα της γεννήσεως του.

Ο πατήρ Ιουστίνος, αφού εντρύφησε εμπειρικά στα έργα των Πατέρων της Εκκλησίας, καρποφόρησε αυτή του την μελέτη και στα δικά του συγγράμματα ό που εύκολα διαφαίνεται το θεολογικό βάθος μα και το συγγραφικό του τάλαντο.

Δύο είναι τα κεντρικά χαρακτηριστικά τού όλου συγγραφικού του μόχθου, τα ό ποια συναντώνται σε όλα του τα έργα, από το πιο σύντομο μέχρι και το πιο εκτενές, και από το πιο βαθύ μέχρι και το πιο εκλαϊκευμένο.

Το πρώτο είναι ή αγάπη του για το πρόσωπο του «Θεανθρώπου Χριστού». Ίσως αυτή να είναι ή πιο συχνή έκφραση μέσα στο έργο του. Γύρω από τον Θεάνθρωπο στρέφονται τα πάντα, από Αυτόν πηγάζουν όλα και σε Αυτόν απολήγουν, ενδοχρονικά μα και εσχατολογικά.

Το δεύτερο εξίσου σπουδαίο είναι ή μέριμνα του στο να μην αποκλίνει από την αλάνθαστη γραμμή των θεοφόρων Πατέρων της Ορθοδόξου Ανατολής. Ο υπερπλήρης αγάπης πατήρ Ιουστίνος είναι συνάμα και διαχρονικά ό ανυποχώρητος εις τα της πίστεως και ζηλωτής της εκκλησιαστικής τάξεως θεολόγος.

Ήδη την περίοδο 1932-35 συνέγραψε το δίτομο έργο «Ορθόδοξος φιλοσοφία της Αληθείας», την γνωστή Δογματική του, το όποιο τού χάρισε την έδρα της Δογματικής στην Θεολογική Σχολή τού Πανεπιστημίου τού Βελιγραδίου.

Τον τρίτο τόμο εξέδωσε λίγο πριν από την κοίμηση του, το 1978. Από πολλούς

συγχρόνους ερευνητές θεωρείται ως ή πληρέστερη ορθόδοξη Δογματική και έχει ήδη μεταφραστεί στην γαλλική ενώ μεταφράζεται στην αγγλική και στην ελληνική.

Άλλο μνημειώδες έργο του είναι οι Βίοι των Αγίων σε 12 τόμους και ή Ερμηνεία της Καινής Διαθήκης σε 7 τόμους.